

губва в тъмнината и мъглата, кучето бързо става и, душейки дирите му, тръгва след него.

Джджт продължава да вали, ситен, неуморен, през сгъстилата се мъгла.

Стефко поглежда тук, поглежда там и най-сетне се провира в едно строещо се, оставено за доискарване през идната година здание. Той се спуща по временната стълба в подземието и се сгушва в един жгъл. Там джджт не прониква и е доста топличко, но нему е с студено — той трепери, в ушите му нещо секаш свири, главата повече го боли, а и клепачите на очите си той с мъка повдига и спуща. Нему сега е приятно, че не е на джда и че може да си отдъхне, но нещо нещо щапа по стълбата. Той открива уплашен очи и се вгледва в мрака вече с привикнало око. Куче nějakво го приближава, ала той се не бои: той познава кучето, с което преди малко се подружи. Песът го приближава с радостно махане на опашката и се свива при него. Стефко се усмихва милва го, пригръща го като най-близък свой другар и притихва под неговото топло дихание. Кучето го лизва сега по лицето, млясва с задоволство и също тъй притихва.

На вън е тъмна, мъглява и глуха нощ.

Стефко вече не трепери, не му е студено, но, напротив — горещо му е, като че се намира пред силен огън. Но главата повече го боли и в ушите му нещо силно пищи. Ала нему с пак е хубаво, приятно, и сжн го унася. И ето, нему се струва, че вече е ден, слънчев, топъл ден. . . И той вижда градината и всред нея техната кжща, макар не висока и малка, но чиста и засмена със своите бели стени. Ето татко му се усмихва, а зад него поглежда и майка му. Те го викат — викат го на сит, хубав обед. И той иска да скочи и се затече към тях, но не може; некой го спъва и той се сжрди, вика, плаче. . . .

Неспокойният сжн на Стефка сжбужда кучето, което става, души го, заскитява и бързо изкоква вън на улицата, дете протегно и грозно завива. Но мъглявата нощ е глуха и пуста. Ала кучето тича натък, тича нататък, спира се и вие.

С-с-ст, пес проклет! изржжава иейде в тъмнината некой, след което камък полетява. Това е постовият стражар, който се мжчи да прогони кучето, което вие не на добро. Но въпреки заплахата и камъка, кучето го подушва, идва близо срещу него и вие, вие. . . Стражарят го подгонва, а то тича към новостроещата се кжща, дете в подземието и Стефко гори в треска. Умното животно поглежда към кжщата и пак вие. Най-сетне стражарят, секаш се досеща и тръгва след зарадваното куче, което, махайки с опашка, идва до стълбата на кжщата, извржща се, гледайки умилително стражаря, а той вече покорно го следва.